

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 5C/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619201329
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Magdaléna Andreánska
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:5619201329.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudkyňou Mgr. Magdalénou Andreánskou, v právnej veci žalobcu D. D., nar. X. X. XXXX, trvale bytom J.C. E. XXX/XX, Q., právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom Holubyho ul. č. 51, Martin, proti žalovanému Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova ul. č. 2, Bratislava, v spore o zaplatenie 1.643,24 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.643,24 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.643,24 € od 13. 3. 2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 26. 3. 2015, sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vo výške 1.643,24 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13. 3. 2019 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že dňa 31. 3. 2015 vydal poverený príslušník Obvodného oddelenia policajného zboru Liptovský Mikuláš uznesenie o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia pod sp. zn. ČVS: ORP-246/OO-LM-2015, ktorým obvinil žalobcu z ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Od začiatku trestného stíhania proti jeho osobe si na svoju obhajobu zvolil obhajcu, ktorý v jeho mene podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Táto bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš sp. zn. 1 Pv 158/15/5505-7 zo dňa 10. 6. 2015 zamietnutá ako nie dôvodná. Následne v prípravnom konaní prebiehali úkony, na ktorých sa zúčastňoval aj ním zvolený obhajca. Tento vykonával obhajobu aj v prospech druhého obvineného. Dňa 17. 2. 2016 bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš podaná voči žalobcovi obžaloba pod sp. zn. 1 Pv 158/15/5505-20 (pre identické skutky ako bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie). V štádiu konania pred súdom si zvolil nového obhajcu. Okresný súd Liptovský Mikuláš po zrušení trestného rozkazu na podklade podaného odporu vykonal na viacerých termínoch hlavné pojednávania, stranami navrhnuté dokazovanie (konanie vedené pod sp. zn. 3T/20/2016). Dňa 9. 4. 2018 vyhlásil Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudok sp. zn. 3T/20/2016 - 344, v ktorom žalobcu spod žalobcu oslobodil. Proti tomuto rozsudku dňa 11. 4. 2018 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš odvolanie, ktoré podaním zo dňa 14. 6. 2018 zobrala späť. Okresný súd Liptovský Mikuláš zobral toto späťvzatie na vedomie uznesením sp. zn. 3T/20/2016 - 365 zo dňa 19. 6. 2018. Ním zvolený obhajca prevzal uvedené uznesenie 25. 6. 2018. Zvolenému obhajcovi, ktorý ho zastupoval v prípravnom konaní vyplatil sumu 1.063,24 € a zvolenému obhajcovi, ktorý ho zastupoval po podaní obžaloby sumu 580 €, spolu 1.643,24 €, ktorú musel vynaložiť na svoju

obhajobu na to, aby preukázal, že žiadny trestný čin nespáchal. Podaním zo dňa 20. 12. 2018 sa obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody, t. j. na orgán konajúci v mene žalovanej. Podaním sp. zn. VI/4 Gc 206/18/1000-4 zo dňa 6. 3. 2019, jeho zástupcovi doručený 12. 3. 2019 bolo oznámené, že uplatnený nárok nebude uspokojený. Z obsahu podania vyplýva, že k takémuto záveru dospela Generálna prokuratúra Slovenskej republiky z dôvodu, že bol oslobodený spod podanej obžaloby len na základe nedostatočnej dôkaznej situácie. Na základe vyššie opísaných okolností vyplýva, že boli splnené všetky hmotnoprávne podmienky, ktoré vyplývajú zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v aktuálnom znení. Výšku uplatneného nároku nerozporoval ani žalovaný. K jeho argumentácii v podaní zo dňa 6. 3. 2019 uviedol, že z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/20/2016 - 344 zo dňa 9. 4. 2018 nevyplýva len to, že súd postupoval striktnie v zmysle zásady „in dubio pro reo“, súd sa zaoberal aj tým, že nie je úplne možné spofahlivo preukázať, že sa skutok, ktorého sa mal dopustiť vôbec stal. V prípade oslobodzujúceho výroku nemá právo podať odvolanie, nemôže sa účinne brániť proti výrokom odôvodnenia rozsudku, ktorým argumentuje žalovaný. Fakt je ten, že súd pri odôvodňovaní zistených skutkových okolností dospel k záverom o nedôveryhodnosti výpovedí svedkov, ktorí ho usvedčovali zo spáchania stíhaného skutku. Neobstojí tvrdenie žalovaného uvedené v podaní zo dňa 6. 3. 2019, a síce že konanie na súde prebiehalo 3 roky a preto sa svedkovia nevedeli riadne vyjadriť. Každá podstatná nepresnosť v rámci výpovedí svedkov v jednotlivých štádiách trestného konania môže byť odstránená - každý, kto sa podieľa na výsluchu svedkov v trestnom konaní je si vedomý toho, že pracuje s ľudskou pamäťou. V jeho prípade však nepomohlo ani odstraňovanie rozporov, hoci ide v prípade tzv. usvedčujúcich svedkov o mladých ľudí, nevykazujúcich znaky psychických problémov. Takéto okolnosti (a súd v priebehu hlavného pojednávania k nim mieril) nasvedčujú úmyselnej lži. Podporne to vyplýva aj z toho, že tzv. usvedčujúci svedkovia v prípravnom konaní výpovede moderovali. Aj to sa dialo za asistencie orgánov prípravného konania. Preto argumentáciu žalovanej nie je možné považovať za relevantnú - bol obvinený a stíhaný po dobu 3 rokov na základe lži a táto sa nedokázala presadiť. Argumentovať tým, že ma označil za vinníka človek, ktorý moderoval výpoveď svojej priateľky a ktorý sa priznal na hlavnom pojednávaní k vydieraniu jeho osoby nepovažuje za súladné so zákonom zodpovedajúcim stavom relevantnej súdnej praxe.

2. Uznesením 5C/5/2019 zo dňa 20. 6. 2019 Okresný súd Liptovský Mikuláš vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k žalobe.

3. Žalovaný doručil vyjadrenie k žalobe súdu dňa 28. 6. 2019. Vo svojom vyjadrení sa k žalobe k veci uviedol, že so žalobcom uplatňovaným nárokom nesúhlasí v celom jeho rozsahu. Orgány činné v trestnom konaní sa o páchaní trestnej činnosti pravidelne dozvedajú sprostredkované a ex post, preto sú nútené vo svojich postupoch a rozhodnutiach vychádzať zo zabezpečených dôkazných prostriedkov. Na ich základe, keďže na rozdiel od vecne a miestne príslušného súdu Slovenskej republiky nie sú oprávnené v aplikačnej praxi uplatňovať zásadu „in dubio pro reo“, teda „v pochybnostiach prospech obvineného“, pričom ako v prípravnom konaní, tak v konaní pred súdom nebol podľa názoru žalovaného fabrikovaný dôkaz usvedčujúci poškodeného C. P., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom J. E. XXX/X, Q., z úmyselného uvádzania nepravdy, nemali inú možnosť, než v trestnej veci žalobcu postupovať v intenciách § 199 ods. 1 Trestného poriadku, v spojení so znením § 206 ods. 1 Trestného poriadku, čo sa policajta týka a podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku, čo sa prokurátora týka. V tomto smere pritom nie je možné prihliadať k tvrdeniam žalobcu, že skutok nespáchal a že ho dokonca v konaní pred súdom mal poškodený vydierať. V intenciách príslušnej právnej úpravy o vine, či nevine obvineného, respektíve obžalovaného v trestnom konaní je oprávnený rozhodnúť výlučne vecne a miestne príslušný súd. Ak v prípravnom konaní existuje tvrdenie osoby cítiacej sa byť poškodenou skutkom spôsobilým kumulatívne naplniť zákonné znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu uvádzanej v osobitnej časti Trestného zákona a toto je podporované výpoveďou ďalších svedkov, respektíve inými dôkazmi, v danom prípade potom objektivizovaním následku na zdraví poškodeného znalcom, orgány činné v trestnom konaní, bez ohľadu nato, či ide o policajta alebo prokurátora, majú povinnosť postupovať v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku, teda pre trestný čin, prípadne aj viac trestných činov, ak sú ich skutkové podstaty konaním páchatel'a naplnené, začať trestné stíhanie. Predmetnú povinnosť, a to aj s odkazom na znenie § 2 ods. 5 Trestného poriadku, per analogiam, si poverený príslušník PZ, Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš splnil uznesením zo dňa 31. 03. 2015, sp. zn. ORP- 246/00-LM-2015. Keďže poškodený trestným činom označil konkrétne fyzické osoby, ktoré sa ho mali dopustiť, medzi nimi okrem iného aj žalobcu, s odkazom na obsah ustanovenia

§ 206 ods. 1 Trestného poriadku tomuto súčasne totožným uznesením vzniesol obvinenie pre prečiny ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Keďže v prípravnom konaní bolo preukázané, že poškodený utŕžil zranenia, ktoré ho obmedzovali v obvyklom spôsobe života po dobu 27 (dvadsaťsedem) dní, pričom sa tak podľa vyjadrení znalca mohlo stať aj spôsobom opísaným poškodeným, teda fyzickou inzultáciou aj zo strany žalobcu, dozorcujúca prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš nevzhladla pri rozhodovaní o sťažnosti žalobcu smerujúcej proti uzneseniu povereného príslušníka PZ, Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš zo dňa 31. 03. 2015, sp. zn. ORP-246/00-LM-2015, o vznesení obvinenia zákonný dôvod pre jej vyhovenie, preto ju bola nútená podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, uznesením zo dňa 10. 06. 2015, č. k. 1 Pv 158/15/5505-7, ako nedôvodnú zamietnuť. Nakoľko ani vykonaným skráteným vyšetrovaním sa nepodarilo v rámci prípravného konania zabezpečiť dôkazy umožňujúce prokurátorku vo veci meritórne rozhodnúť, táto bola nútená v nej podať dňa 22. 02. 2016, č. k. 1 Pv 1 58/1 5/5505-20, na žalobcu podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu. V tejto súvislosti považoval za potrebné dať do osobitnej pozornosti konajúceho súdu skutočnosť, že vo veci naďalej existoval poškodený, ktorý preukázateľne utrpel zranenie obmedzujúce ho podľa písomného znaleckého posudku v obvyklom spôsobe jeho života po dobu 27 (dvadsaťsedem) dní, pričom za spolupáchateľa skutku, v súvislosti s ktorým malo bezprostredne k jeho zraneniu dôjsť, označil okrem iného žalobcu. Je evidentné, že o správnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania nemal pôvodne pochybnosť ani konajúci súd, ktorý vo veci rozhodol trestným rozkazom zo dňa 29.07.2016, č. k. 3T/20/2016-220. Skutočnosť, že po podaní odporu žalobcom došlo k zrušeniu trestného rozkazu a vytýčeniu hlavného pojednávania, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 09. 04. 2018, č. k.

3T/20/2016-344, podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku s konštatovaním, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca, v procesnom postavení obžalovaného, trestne stíhaný, nevedie bez ďalšieho k záveru, že postup orgánov činných v trestnom konaní a nimi vydané rozhodnutia sú nezákonné. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 11. 2013, č. k. II. ÚS 163/2013-50. Aj s poukazom na vydanie trestného rozkazu zo dňa 29. 07. 2016, č. k. 3T/20/2016-220, je evidentné, že pôvodne sa s názorom orgánov činných v trestnom konaní o dôvodnosti a zákonnosti vedenia trestného stíhania proti žalobcovi stotožnil aj konajúci súd. Nepochybne pritom, rovnako ako poverený príslušník PZ, či prokurátor, vychádzal z dôkazných prostriedkov založených vo vyšetrovacom spise. K inému záveru, vedúcemu nakoniec k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby prokurátora, dospel Okresný súd Liptovský Mikuláš až na základe výkonu dôkazných prostriedkov na hlavnom pojednávaní. Upozornil na skutočnosť, že odstup 3 (troch) rokov môže viesť k zmenám vo výpovediach zúčastnených osôb, pričom tieto nemusia byť spôsobené a opakovane ani nie sú primárne spôsobené deficitom vyvolaným chorobou, či inou poruchou zdravia svedka. Predmetný záver bol pritom podmienený výkonom úkonov, ktoré v prípravnom konaní jednak viedli k iným záverom, a to aj s odkazom na limitáciu orgánov činných v trestnom konaní, čo sa použitia zásady „in dubio pro reo“ v aplikačnej praxi týka, než k akým nakoniec dospel vecne a miestne príslušný súd, jednak boli závislé od právneho posúdenia veci, o ktorého správnosti v rámci prípravného konania neexistovala relevantná pochybnosť. S prihliadnutím na vyššie uvádzané, v spojení so znením § 3 ods. 1 písm. a), d) zákona č. 314/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci“), § 5 ods. 1, 3, § 6 ods. 1,3 a § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, na strane žalobcu neexistuje právny titul oprávňujúci ho úspešne sa domáhať náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená pri výkone verejnej moci. Uznesenie povereného príslušníka PZ, Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš zo dňa 31. 03. 2015, sp. zn. ORP-246/00-LM-2015, o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku žalobcovi pre prečiny ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v spojení s uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš zo dňa 10. 06. 2015, č. k. 1 Pv 158/15/5505-7, vydaným podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dosiaľ neboli v predpísanom konaní príslušným orgánom zrušené. S opätovným odkazom na obsah nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 11. 2013, č. k. II. ÚS 163/2013-50, neexistujú podľa názoru žalovaného ani dôvody pre ich vyhlásenie za nezákonné. V čase rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní, a to ako policajta, tak prokurátora, boli naplnené všetky zákonné požiadavky pre nimi vydané rozhodnutia. Vec sa na vecne a miestne príslušný súd Slovenskej republiky dostala na základe obžalobného návrhu prokurátorky doručeného súdu dňa 22. 02. 2016, č. k. 1 Pv

158/15/5505-20, pričom tento nemá povahu rozhodnutia s atribútmi právoplatnosti, či vykonateľnosti. Je výlučne návrhom, o ktorom musí konať a s konečnou platnosťou rozhodnúť súd. Opätovne tak podľa názoru žalovaného vo veci absentuje naplnenie zákonných požiadaviek nevyhnutných pre úspešné uplatnenie žalobcom žalovaného nároku. Pre úplnosť, bez ohľadu nato, či sa konajúci súd s argumentáciou žalovaného stotožní alebo nie, poukázal znenie § 241 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku, v spojení s Okresným súdom Liptovský Mikuláš pôvodne v trestnej veci žalobcu vydaným trestným rozkazom zo dňa 29. 07. 2016, č. k. 3T/20/2016-220 s tým, že žalovaný absolútne odmieta niešť zodpovednosť za trovy trestného konania žalobcu vo výške 580 € s príslušenstvom, ktoré ním boli vynaložené na ním zvoleného obhajcu v štádiu trestného konania spočívajúceho v konaní pred súdom. Ak dôkazná situácia, ktorá prokurátora viedla k podaniu obžaloby doručenej súdu dňa 22. 02. 2016, č. k. 1 Pv 158/15/5505-20, bola sporná, či nedostatočne ustálená, konajúci súd nemal a ani nemohol pristúpiť k vydaniu trestného rozkazu zo dňa 29. 07. 2016, č. k. 3T/20/2016-220, ale mohol a mal vo veci rozhodnúť inak, s odkazom na výrok oslobodzujúceho rozsudku 09.04.2018, č. k. 3T/20/2016-344, napríklad postupom podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v spojení so znením § 215 ods. 1 Trestného poriadku, či postupom podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Trovy trestného konania na strane žalobcu tak v časti súdneho konania vznikli prinajmenšom spoluzavinením konajúceho súdu. Na základe všetkých vyššie uvádzaných skutočností preto Okresnému súdu Liptovský Mikuláš navrhol aby žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

4. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného dňa 3. 9. 2019 - repliku. Vo svojom vyjadrení uviedol, že žalovaný opomína to, že žalobca sa žiadneho nezákonného konania nedopustil a vo vzťahu k tomu, prečo bol na základe obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš postavený pred súd, je nevinný. Žalovaný len subjektívne a arbitrárne tvrdí, že nie je možné na tvrdenia žalobcu prihliadať. Nikde v podanej žalobe netvrdil, že ho svedok - poškodený v konaní pred súdom vydieral. Poukázal iba na to, že svedok - poškodený (pre prokurátora ako pána sporu v prípravnom konaní absolútne nespochybniteľná osoba, a to napriek jeho stíhaniu v inej veci) žiadal peniaze v presnej sume, a týmito peniazmi podmieňoval to, že nepodá trestné oznámenie. Kde je zásada oficiality pre žalovaného zastúpenú vyjadrujúcim sa orgánom mu nie je zrejmé. V konaní pred súdom ho už takto nikto nevydieral. Nie je mu zrejmé ani to, ako môže žalovaný argumentovať tým, že odmieta niešť za určitú časť uplatneného nároku zodpovednosť, a síce za trovy obhajoby v štádiu konania pred súdom. Podľa jeho tvrdenia má ísť v tomto prípade o spoluzavinenie konajúceho súdu. Táto argumentácia nie je súladná so zákonom NRSR č. 514/2003 Z. z. v aktuálnom znení. Ak bol žalovaný zastúpený Generálnou prokuratúrou SR takého názoru, nie je zrejmé, prečo pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody nepostúpil (aspoň v časti) podanú žiadosť na iný príslušný orgán (teda Ministerstvo spravodlivosti SR za tvrdeného stavu). K ostatnej argumentácii žalovaného citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. 8. 2010, sp. zn. 4MCdo 15/2009: „Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niešť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nie je možné totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúcu do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým príkladom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok NS ČR z 23. 2. 1990, sp. zn. 1Cz 6/90 a rozsudok NS SR z 28. 6. 1993, sp. zn. 1Cdo 53/93). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné“. Táto argumentácia poukazuje,

že ním uplatnený nárok je opodstatnený. Je zástanca toho, že každý by sa mal na posudzovanú záležitosť pozeráť tak, ako keby išlo o jeho vlastnú vec. Kto z nás, ak by bol niekoľko rokov v procesnom postavení obvineného, resp. obžalovaného, musel by chodiť na úkony, platiť obhajcu, by sa nesnažil, aby mu bola škoda nahradená? Ak som nevinný, tak nežiadať o náhradu škody je priznaním toho, že sa vinným cítim. Žalobca nežiadal žiadnu náhradu nemajetkovej ujmy, len to, čo naozaj vynaložil na svoju obhajobu. Je presvedčený, že to by žiadal každý nevinný človek, vrátane zástupcu žalovanej strany.

5. Dňa 17. 10. 2019 žalovaný doručil súdu vyjadrenie - dupliku, v ktorej uviedol, že trvá na obsahu a dôvodoch svojho predchádzajúceho vyjadrenia sa k žalobe zo dňa 27. 06. 2019, č. k. 2Pc 1/19/5505-2, bez akejkolvek relevantnej zmeny aj naďalej s tým, že reagujúc na tvrdenia žalobcu, ním uvádzané v písomnom podaní zo dňa 02. 09. 2019, považoval za potrebné tieto ďalej rozšíriť. V čase rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní, a to ako policajta, tak prokurátora, boli pre nimi zvolené postupy a rozhodnutia splnené všetky zákonné podmienky a požiadavky. Je teda zrejmé, že na dodatočne súdom ustálenú skutočnosť, spočívajúcu v nevine žalobcu, nebolo možné a ani dôvodné v danom štádiu trestného konania prihliadať. Opätovne pripomenul, že orgán činný v trestnom konaní nie je v zmysle ustálenej aplikačnej praxe oprávnený uplatňovať vo svojom rozhodovaní zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obvineného a súčasne, práve s odkazom na naplnenie všetkých zákonných podmienok a požiadaviek je povinný postupovať v intenciách § 199 Trestného poriadku (začatie trestného stíhania), § 206 Trestného poriadku (vznesenie obvinenia), či § 193 Trestného poriadku (negatívne rozhodnutie prokurátora o sťažnosti obvineného proti vzneseniu obvinenia). Označovať postupy orgánov činných v trestnom konaní realizované preukázateľne v súlade so zákonom za tvrdenia subjektívne a arbitrárne preto považoval prinajmenšom za trúfalé, už len s odkazom na skutočnosť, že ich pôvodcom s najväčšou pravdepodobnosťou nie je žalobca, ale ním zvolený právny zástupca, teda osoba znalá práva. K tvrdenému vydieraniu uviedol, že vo veci nie som činný ako prokurátor, ale v osobitnom postavení právneho zástupcu rezortu prokuratúry Slovenskej republiky. Neprišla mu skúmať a vyhodnocovať, či vôbec a akým spôsobom sa intervenujúca prokurátorka v trestnej veci zaoberala a vysporiadala so skutočnosťami, ktoré by mali nasvedčovať spáchaniu trestného činu. V zmysle uvádzaného preto v tejto veci nie je viazaný zásadou oficiality, ktorej neuplatnenie mu je nepriamo žalobcom vytykávané. Upozornil na skutočnosť, že aj páchatel' trestnej činnosti sa sám môže stať obeťou trestného činu, preto nerozumel nerelevantnej poznámke žalobcu v tomto smere. Predpokladal, že keď už nie priamo žalobcovi, tak prinajmenšom jeho právnomu zástupcovi musí byť známa právnická notorieta o spoluzavinení a tým aj pomernom znášaní následkov, a to bezpochyby aj vtedy, ak došlo k vzniku škody. Skutočnosť, že žalobca nedostatočne označil zodpovednostné subjekty, v zmysle znenia § 2, v spojení so znením § 4 ods. 1 písm. a), bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci“), nemôže byť úspešne vytykávaná žalovanému. Je evidentné, že vo veci konal a neprávoplatne, trestným rozkazom zo dňa 29. 06. 2016, sp. zn. 3T/20/2016-220, ako vôbec prvým meritórnym rozhodnutím v trestnej veci žalobcu rozhodol Okresný súd Liptovský Mikuláš. Rovnako je evidentné, že ide o subjekt rozdielny od orgánov rezortu prokuratúry Slovenskej republiky, na ktorého postupy a rozhodnutia nemá prokurátor žiaden relevantný dosah. Len pre pripomenutie, trestný rozkaz uznal žalobcu vinným zo žalovaného skutku, pričom konajúci súd rozhodnutie vydával pod dojmom a obsahom vyšetrovacieho spisu a dôkazných prostriedkov v ňom sa nachádzajúcich z čoho je možné vyvodiť výlučne jediný záver, že prípravné konanie bolo vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní spôsobom súladným so zákonom a v rozsahu umožňujúcom súdu, ako nezávislému a nestrannému orgánu súdnej moci, vo veci meritórne rozhodnúť. S odkazom na vyššie citované ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a relevantné okolnosti prípadu požiadavka žalobcu na priznanie náhrady škody adresovaná v celom jej rozsahu žalovanému je v príkrom rozpore so zásadami fungovania právneho štátu. Žalovaný v žiadnom prípade nespochybnil skutočnosti citované žalobcom z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 08. 2010, sp. zn. 4MCdo 15/2009, výlučne dal do pozornosti všetkých zúčastnených, že nie je ochotný niesť zodpovednosť za škodu spôsobenú iným orgánom verejnej moci, osobitne potom s odkazom na skutočnosť, že tento môže v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky vo veci vystupovať v pozícii zodpovednostného subjektu tak, ako to vyplýva už z opakovane spomínaných ustanovení § 2 a § 4 ods. 1 písm. a), bod 1 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Už vo svetle obsahu predchádzajúceho vyjadrenia splnomocneného zástupcu žalovaného zo dňa 27. 06. 2019, č. k. 2Pc 1/19/5505-2, nie je zrejmé, na základe akých podkladov žalobca, ktorý dosiaľ nepreukázal splnenie zákonných požiadaviek vyplývajúcich z obsahu ustanovení § 5 ods. 1, 3, § 6 ods. 1, 3 a § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, dospel k presvedčeniu, že

žalovaný sám seba usvedča z konania v rozpore so zákonom. Žalovanému nie je známe a nevyplýva to ani z doložitelných listinných podkladov, žeby rozhodnutia policajta o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného proti vzneseniu obvinenia boli v predpísanom konaní zrušené alebo boli aspoň vyhlásené za rozporné so zákonom. Túto skutočnosť nie je možné v právnom štáte, súčasťou právneho poriadku ktorého je aj Trestný poriadok, nahradiť konštatovaním, že žalobca, navyše na druhý pokus, bol spod obžaloby prokurátora oslobodený. V tejto súvislosti poukázal na obsah nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 11. 2013, č. k. II. ÚS 163/2013-50, v zmysle ktorého podľa názoru žalovaného neexistujú dôvody pre vyhlásenie rozhodnutí policajta a prokurátora v trestnej veci žalobcu za nezákonné a ktorý má nepochybne v právnej argumentácii vyššiu váhu než uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 08. 2010, sp. zn. 4MCdo 15/2009. Nedalo ponechať bez reakcie očakávanie žalobcu, aby každý na posudzovanú záležitosť nahliadal tak, akoby išlo o jeho vlastnú vec. Ak by malo predmetné očakávanie nájsť svoje uplatnenie vo všeobecnej právnej praxi, žalobca by bezpochyby neprešiel mlčaním, keby mal znášať negatívne následky za konanie a rozhodovanie, ktorého správnosť a zákonnosť nebola fakticky žiadnym spôsobom spochybnená a vychádza výlučne z akéhosi úzu a neprímerane širokého výkladu jednotlivých ustanovení zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Rovnako nepochybne by potom neprešiel mlčaním, keby mal hradiť škodu, ktorú nespôsobil. Ak teda dôkazné prostriedky zabezpečené v prípravnom konaní vinu žalobcu nepreukazovali, či dokonca prípravné konanie ako také bolo nezákonné, či trpelo inými závažnými nedostatkami, žalovanému nie je známe, prečo Okresný súd Liptovský Mikuláš, ako nezávislý a nestranný orgán súdnej moci právneho štátu vo veci samej rozhodol najprv trestným rozkazom zo 29. 06. 2016, sp. zn. 3T/20/2016-220, hoci mal a mohol vec vybrať iným rozhodnutím, napríklad postupom podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v spojení so znením § 215 ods. 1 Trestného poriadku, či postupom podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Preto aj naďalej trvám na tom, že trovy trestného konania na strane žalobcu tak v časti súdneho konania vznikli prinajmenšom spoluzavinením konajúceho súdu. Na základe všetkých vyššie uvádzaných skutočností navrhol, aby žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

6. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom sa dňa 16. 7. 2020 zotrval na svojej žalobe a písomnom vyjadrení k vyjadreniam žalovaného. Dodal, že chápe argumentáciu, ktorú uvádza protistrana v tom smere, že poukazuje najmä na aplikáciu „in dubio pro reo“. Keď je človek obžalovaný z trestného činu, jemu neprináleží hodnotiť postup súdu v prípade, ak je oslobodený spod podanej obžaloby a súd aplikáciou tejto zásady „in dubio pro reo“ má pomerne široké pole pôsobnosti, ak chce vyniesť oslobodzujúci rozsudok. Súd v tomto prípade dospel k záveru, že ani nebolo dokázané, že sa vôbec stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba. Žalobca bol oslobodený, pretože ten skutok nespáchal a uplatnil si nárok na náhradu na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená ako reálna skutočná škoda, teda to, čo z jeho majetku ušlo. Zaplatil trovy obhajoby, bolo urobené len vyúčtovanie za tie úkony, na ktorých naozaj obhajca sedel a pod ktorými je podpísaný. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky mohla vzniesť námietku, že sa necíti byť kompetentným orgánom na vyriešenie celého nároku na náhradu škody a mohla postúpiť svoju časť nároku na ministerstvo spravodlivosti. Sama tak neučinila, cítila sa ako orgán, ktorý je oprávnený konať za Slovenskú republiku. K nálezu Ústavného súdu, ktorý bol citovaný na pojednávaní uviedol, že v náleze je uvedené slovné spojenie „bez ďalšieho“, čo mal za to, že v tomto prípade nebolo splnené. Mal za to, že Ústavný súd rozhodol v uvedenej veci správne, ale za inej skutkovej situácie, ako je v tomto prípade prejednávaná.

7. Poverený prokurátor na pojednávaní konanom sa dňa 16. 7. 2020 zotrval na vyjadreniach uvedených v písomnom podaní zo dňa 27. 6. 2019. V predmetnej právnej veci namietol ako pasívnu legitimáciu generálnej prokuratúry, tak existenciu právneho titulu, ktorý by umožňoval vyhovieť žalobe. Dodal, že na druhej strane chápe pohnútky motívu, ktoré žalobcu viedli k podaniu žaloby o náhradu škody. V tejto súvislosti však poukázal na úpravu trestného procesu a na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 163/2013, z ktorého obsahu vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia na vydaní ktorého boli v čase jeho vydania splnené základné požiadavky nemôže byť vyhlásenie zákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existuje pravdepodobnosť určitého skutku konkrétnou osobou, ktorá sa v konaní nepreukáže. K namietanej pasívnej legitimácii, poukázal na skutočnosť, že rozhodnutia, či už policajta alebo prokurátora neboli v predpísanom konaní zrušené, za časť konania, ktoré prebiehalo pred súdom už objektívne generálna prokuratúra nemôže niesť žiadnu zodpovednosť s tým, že prvotne bolo rozhodnuté trestným rozkazom ako vlastne prvým rozhodnutím, hoci neprávoplatným, takže spoluzavinením súdu vznikli trovy na strane žalobcu, nakoľko úd mohol a mal rozhodnúť inak, ako vydaním trestného rozkazu, pokiaľ teda nebol stotožnený s podaním. žalobného návrhu, resp. zákonnosťou a procesom, ktorý

mu predchádzal. Keďže tak neurobil, mal za to, že týmto postupom súd prvého stupňa v trestnom konaní verifikoval ako zákonnosť, tak správnosť postupu orgánov činným v trestnom konaní. Opätovne poukázal na skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní pred súdom nie sú bezprostredne prítomné pri vyšetrovaní a pri úkonoch v prípravnom konaní, už len spracovávajú podklady, ktoré sú vykonávané v prípravnom konaní. Citoval skutkovú vetu z obžaloby : „Dňa 1. 3. 2015 v čase od 2.00 hodiny v Restaurant & Music Club Happy End v lyžiarskom stredisku Jasná - Biela Púť, okres Liptovský Mikuláš fyzicky napadli C. P. tak, že keď stál pri barovom pulte, E. T. zo zadu strkal, dvakrát ho udrel päšťou do hlavy, pričom v ďalšom konaní mu zabránil pracovník SBS a čašník“. Teda na základe nielen výpovede jedného svedka a svedkyne, ktoré tu boli dnes prednášané bola vznesená obžaloba, ale aj na podklade ďalších svedeckých výpovedí ďalších osôb, čo aj následne teda vyhodnotil súd, keď vydal trestný rozkaz. Ďalšie mi už vo vzťahu k rozhodnutiu neprináleží hodnotiť.

8. Súd z listín, ktoré sú obsahom súdneho spisu a z pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/20/2016, zistil nasledovný skutkový stav:

9. Poverený príslušník PZ, Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 31. 03. 2015, sp. zn. ORP- 246/00-LM-2015. Podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku stíhal D. D., nar. XX.XX.XXXX/XXXX ako obvineného za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

10. Prokurátorka Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši v trestnej veci obvineného D. D., stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť obvineného D. D., podanú proti uzneseniu povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ v Liptovskom Mikuláši sp. zn. ORP-246/00-LM-2015 zo dňa 31. 03. 2015, ktorým mu vzniesol obvinenie ako nedôvodnú zamietla.

11. Prokurátorka Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši Podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku podala dňa 22. 2. 2016 obžalobu na obvinených D. D. a E. T., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

12. Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 29. júla 2016 vydal trestný rozkaz sp. zn. 3T/20/2016, ktorým obvineného D. D., uznal za vinného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. 8/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre skutok, že dňa 1. 3. 2015 v čase okolo 02.00 hodiny v Restaurant & Music Club Happy End v lyžiarskom stredisku Jasná - Biela Púť, okr. Liptovský Mikuláš fyzicky napadli D. D. a E. T. C. P., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom Q., J. E. XXX/X, a to tak, že keď tento stál pri barovom pulte pristúpili k nemu, E. T. ho začal od zadu strkať a dvakrát ho udrel päšťou do oblasti hlavy, pričom v jeho ďalšom napádaní im zabránil pracovník SBS a čašník, následne keď chcel C. P. odísť preč, znovu k nemu obaja pristúpili, E. T. ho zo zadu chytil za ruku, vtiahol ho do fajčiarskej miestnosti, udrel ho zo zadu do hlavy a D. D. ho dvakrát udrel päšťou do oblasti nosa a oka, čím mu spôsobil viacnásobnú zlomeninu nosových kostí a krvácanie z nosa, ktoré zranenie si u neho vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie a liečenie so sťažným jej obvyklého spôsobu života v trvaní viac ako 7 dní.

13. Proti trestnému rozkazu podal obžalovaný D. D. dňa 19. 6. 2016 odpor.

14. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo dňa 9. apríla 2018 obžalovaného D. D., oslobodil spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš č. 1 Pv 158/15/5505-20 zo dňa 17. 2. 2016, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

15. Dňa 2. 7. 2018 obhajca žalobcu JUDr. Vladimír Kašuba, vyúčtoval trovy obhajoby v celkovej výške 617,46 €, ktoré pozostávali z úkonov: 1. 11. 3. 2016 príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. a/ vo výške 63,58 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 8,58 €, 2. 16. 9. 2016 odpor proti trestnému rozkazu § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. b/ vo výške 63,58 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 8,58 €, 3. 6. 12. 2017 hlavné pojednávanie OS LM - od 9.00 do 15.35 hod. (prerušené od 13.15 hod. do 13.55 hod.) § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, §

14 ods. 1 písm. c/ vo výške 130,16 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 8,84 €, náhrada sa stratu času (MT - LM - MT) - § 17 ods. 1 - 4 1 hod. á 14,73 € spolu 58,92 €, 4. 12. 2. 2018 hlavné pojednávanie OS LM § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. c/ vo výške 67 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 9,21 €, náhrada sa stratu času (MT - LM - MT) - § 17 ods. 1 - 4 1 hod. á 15,35 € spolu 61,40 €, 9. 4. 2018 hlavné pojednávanie OS LM § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. c/ vo výške 67 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 9,21 €, náhrada sa stratu času (MT - LM - MT) - § 17 ods. 1 - 4 1 hod. á 15,35 € spolu 61,40 €. Uhradené zálohy 18. 7. 2017 - 140 €, 8. 1. 2018 - 180 €, 12. 2. 2018 - 130 €, 9. 4. 2018 - 130 €, spolu 580 €. Poskytnutá zľava v sume 37,46 €.

16. Podľa pokladničného dokladu 0009 zaplatil žalobca dňa 14. 12. 2018 do pokladne Martina Zuberca, so sídlom Jilemnického 4009/49 Martin sumu 1.063,24 € konečné vyúčtovanie za poskytovanie obhajoby pred OS LM, sp. zn. 3T/20/2016.

17. Dňa 13. 12. 2018 obhajca žalobcu JUDr. Martin Zuberec, vyúčtoval trovy obhajoby v trestnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/20/2016 zo dňa 9. 4. 2018 v celkovej výške 1.063,24 €, ktoré pozostávali z úkonov: 1. Dňa 3. 6. 2015 príprava a prevzatie obhajoby odmena 61,75 €, režijný paušál 8,39 €, 2. Dňa 3. 6. 2015 sťažnosť proti uzneseniu odmena 61,75 €, režijný paušál 8,36 €, 3. Dňa 8. 7. 2015 účasť pri vyšetrovacích úkonoch na OO PZ Tvrdošín, svedkyňa Ž., sv. M.. I., sv. I.. I., obv. E.. T., 2 úkony odmena 61,75 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 4. Dňa 7. 9. 2015 výsluch sv. E.. T. na OO PZ LM odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 5. Dňa 29. 10. 2015 výsluch sv. H.. T. na OO PZ LM odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 6. Dňa 4. 11. 2015 úkony na OO PZ Tvrdošín, sv. E.. E., sv. Q.. Q., sv. Q.. P., odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 7. Dňa 9. 11. 2015 úkony na OO PZ Tvrdošín, sv. Z.. B., sv. E.. H., sv. - pošk. C. P., odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 8. Dňa 9. 11. 2015 výsluch sv. - pošk. na OO PZ Tvrdošín, odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 9. Dňa 22. 11. 2015 výsluch obv. na OO PZ LM, odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 10. Dňa 8. 1. 2016 výsluch sv. T. na OO PZ LM, odmena 31,79 €, režijný paušál 8,58 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 35,75 €, náhrada cestovného 20 €, 11. Dňa 11. 2. 2016 preštudovanie VS, odmena 31,79 €, režijný paušál 8,58 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 35,75 €, náhrada cestovného 20 €, 12. Dňa 3. 3. 2016 návrh na vykonanie dôkazov, odmena 31,79 €, režijný paušál 8,58 €, spolu 1.063,24 €.

18. Podľa potvrdení o uskutočnených prevodoch previedol žalobca na účet D.. R. P. dňa 9. 4. 2018 sumu 130 €, dňa 12. 2. 2018 sumu 130 €, dňa 8. 1. 2018 sumu 180 €, Dňa 18. 7. 2017 sumu 140 €.

19. Dňa 20. 12. 2018 požiadal žalobca Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spočívajúcej vo vzniknutých trovách obhajoby vo výške 1.643,24 € spôsobenej vydaním nezákonného rozhodnutia, uznesenia povereného príslušníka OO PZ Liptovský Mikuláš o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia pod sp. zn. ČVS: ORP-246/OO-LM-2015, ktorým ho obvinil z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, proti ktorému podal sťažnosť, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1 Pv 158/15/5505-7 zo dňa 10. 6. 2015 zamietla ako nedôvodnú. Následne dňa 17. 2. 2016 bola na neho prokurátorkou Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš podaná obžaloba, sp. zn. 1 Pv 158/15/5505-20, spod ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/20/2016 zo dňa 9. 4. 2018 oslobodený spod podanej obžaloby. Proti tomuto rozsudku dňa 11. 4. 2018 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš odvolanie, ktoré podaním zo dňa 14. 6. 2018 zobrala späť. Okresný súd Liptovský Mikuláš zobral toto späťvzatie na vedomie uznesením 3T/20/2016 zo dňa 19. 6. 2018.

20. Listom zo dňa 6. 3. 2019 oznámila Generálna prokuratúra Slovenskej republiky žalobcovi, že nezistila zákonné dôvody a zákonné podmienky na uspokojenie ním uplatňovaného nároku na náhradu škody, a preto uplatnený nárok na náhradu škody, spočívajúci v trovách konania, neuspokojí.

21. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

22. Podľa § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

23. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2008 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

24. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

25. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

26. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

27. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

28. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

29. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

30. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

31. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

32. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

33. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

34. Podľa § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

35. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení do 31. 01. 2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba L.H. B. T. platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy <aspi://module='ASPI'&link='460/1992%20Zb.%2523%25C8I.46'&ucin-k-dni='30.12.9999'> podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom a to spôsobom umožňujúcim odškodniť všetky prípady spôsobenia škody poškodeným rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa ukázal neskôr ako nezákonný. Zákon č. 514/2003 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> určuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

37. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanej žalobe žalobcu vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej dôvodnosť. Žalobca sa žalovaného nároku domáhal právnym dôvodom náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonným rozhodnutím, spočívajúcej vo vynaložených trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní. Žalovaný vo svojej obrane namietal pasívnu legitimáciu v spore a existenciu právneho titulu oprávňujúceho úspešne sa domáhať náhrady škody.

38. Súd mal preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v spore, ktorá vyplývala zo zákonného ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného, ktorá vyplýva zo zákonného ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Generálnu prokuratúru SR, ktorú aj označil ako orgán oprávnený konať v spore v mene Slovenskej republiky (štátu). Oprávnenie konať za štát v predmetnom spore vyplýva Generálnej prokuratúre SR zo zákonného ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (uvedený právny názor zaujal aj Najvyšší súd SR, v rozsudku sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, podľa ktorého ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z. z. je od 1. 1. 2013 Generálna prokuratúra SR).

39. Súd mal v konaní preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia orgánov verejnej moci, a to uznesenia, ktoré vydal poverený príslušník Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš dňa 31. 3. 2015 pod sp. zn. ČVS: ORP-246/OO-LM-2015, ktorým začal trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie proti žalobcovi z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (proti ktorému podal žalobca sťažnosť), v spojení s uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš sp. zn. 1 Pv 158/15/5505 zo dňa 10. 6. 2015, ktorá zamietla sťažnosť ako nedôvodnú a v spojení s podanou obžalobou dňa 17. 2. 2016. Podľa ustálenej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo 53/1993, 3Cdo 194/2010, 4MCdo 15/2009 a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 117/06, I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016 a I. ÚS 540/2016) nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým príkladom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. 7. 2004, ako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. účinného do 30. 6. 2004. Rozhodovanie súdov sa ustálilo okrem iného na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej v uznesení o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto práva má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotráva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť, neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Oslobodenie spod obžaloby má za následok aj zrušenie obvinenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený, a preto zakladá nárok na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. V tomto prípade bolo trestné konanie skončené rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/20/2016 zo dňa 9. 4. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25. 6. 2018 a ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1 Pv 158/15/5505 zo dňa 17. 2. 2016, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Z uvedeného je zrejmé, že predpoklad o spáchaní trestného činu sa nenaplnil. Danosť nezákonnosti rozhodnutia sa nemusí prejavovať na začiatku trestného stíhania, prípadne v čase podania obžaloby, ale môže byť zistená a konštatovaná až v konečnom rozhodnutí v konaní pred súdom. Ani táto skutočnosť nezavahuje štát zodpovednosti za škodu, ktorá v dôsledku takéhoto zistenia dotknutému subjektu vznikla v podobe jeho nákladov na trovy obhajoby.

40. K procesnej obrane žalovaného, že neexistuje právny titul, na základe ktorého by žalobca mohol úspešne uplatniť nárok na náhradu škody, pri ktorej vychádzal z Nálezu Ústavného súdu II ÚS 163/2013, a teda že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, súd uvádza, že takáto obrana žalovaného je nedôvodná. Ním uvádzané rozhodnutie Ústavného súdu SR bolo prekonané rozhodnutím Ústavného súdu SR I. ÚS 320/2016, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol, že z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o páchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. Preto, ako je už vyššie uvedené, uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi je potrebné považovať za nezákonné rozhodnutie zakladajúce v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody, oslobodenie žalobcu spod obžaloby má za následok aj zrušenie obvinenia pre nezákonnosť, nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený.

41. Súd mal preukázaný vznik škody spočívajúci vo vynaložených trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní. Žalobca si v prípravnom konaní zvolil obhajcu JUDr. Martina Zuberca, advokáta so sídlom v Martine, ktorý v prípravnom konaní obhajoval aj obvineného E. T.. JUDr. Martin Zuberec vykonal a vyúčtoval nasledovné úkony: 1. dňa 3. 6. 2015 príprava a prevzatie obhajoby odmena 61,75 €, režijný paušál 8,39 €, 2. dňa 3. 6. 2015 sťažnosť proti uzneseniu odmena 61,75 €, režijný paušál 8,36 €, 3. dňa 8. 7. 2015 účasť pri vyšetrovacích úkonoch na OO PZ Tvrdošín, svedkyňa Ž., sv. M.. I., sv. I.. I., obv. E.. T., 2 úkony odmena 61,75 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 4. dňa 7. 9. 2015 výsluch sv. E.. T. na OO PZ LM odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 5. dňa 29. 10. 2015 výsluch sv. H.. T. na OO PZ LM odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 6. dňa 4. 11. 2015 úkony na OO PZ Tvrdošín, sv. E.. E., J.. Q.. Q., J.. Q.. P., odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 7. dňa 9. 11. 2015 úkony na OO PZ Tvrdošín, sv. Z.. B., J.. E.. H., sv. - pošk. C. P., odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 8. dňa 9. 11. 2015 výsluch sv. - pošk. na OO PZ Tvrdošín, odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 9. dňa 22. 11. 2015 výsluch obv. na OO PZ LM, odmena 30,87 €, režijný paušál 8,39 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 34,95 €, náhrada cestovného 20 €, 10. dňa 8. 1. 2016 výsluch sv. T. na OO PZ LM, odmena 31,79 €, režijný paušál 8,58 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 35,75 €, náhrada cestovného 20 €, 11. dňa 11. 2. 2016 preštudovanie VS, odmena 31,79 €, režijný paušál 8,58 €, náhrada za stratu času v 1, 5 polhodín, 35,75 €, náhrada cestovného 20 €, 12. dňa 3. 3. 2016 návrh na vykonanie dôkazov, odmena 31,79 €, režijný paušál 8,58 €. Obhajca v prípravnom konaní JUDr. Martin Zuberec vyúčtoval trovy obhajoby v sume 1.063,24 € za 12 úkonov právnej služby a ktoré žalobca zaplatil na účet obhajcu dňa 14. 12. 2018. V konaní pred súdom si žalobca zvolil za obhajcu JUDr. Vladimíra Kašubu, advokáta so sídlom v Martine, ktorý vykonal a vyúčtoval trovy obhajoby v celkovej výške 617,46 €, ktoré pozostávali z úkonov: 1. dňa 11. 3. 2016 príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. a/ vo výške 63,58 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 8,58 €, 2. dňa 16. 9. 2016 odpor proti trestnému rozkazu § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. b/ vo výške 63,58 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 8,58 €, 3. dňa 6. 12. 2017 hlavné pojednávanie OS LM - od 9.00 do 15.35 hod. (prerušené od 13.15 hod. do 13.55 hod.) § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. c/ vo výške 130,16 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 8,84 €, náhrada sa stratu času (MT - LM - MT) - § 17 ods. 1 - 4 1 hod. á 14,73 € spolu 58,92 €, 4. dňa 12. 2. 2018 hlavné pojednávanie OS LM § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. c/ vo výške 67 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 9,21 €, náhrada sa stratu času (MT - LM - MT) - § 17 ods. 1 - 4 1 hod. á 15,35 € spolu 61,40 €, 5. dňa 9. 4. 2018 hlavné pojednávanie OS LM § 1 ods. 4, § 12 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. c/ vo výške 67 €, režijný paušál § 16 ods. 3 v sume 9,21 €, náhrada sa stratu času (MT - LM - MT) - § 17 ods. 1 - 4 1 hod. á 15,35 € spolu 61,40 €. Uhradené zálohy 18. 7. 2017 - 140 €, 8. 1. 2018 - 180 €, 12. 2. 2018 - 130 €, 9. 4. 2018 - 130 €, spolu 580 €. Žalobcovi poskytol zľavu v sume 37,46 €. Obhajca v konaní pred súdom vyúčtoval trovy obhajoby v sume 580 €, ktoré žalobca zaplatil na účet obhajcu dňa 18. 12. 2017, dňa 8. 1. 2018, dňa 12. 2. 2018 a dňa 9. 4. 2018. Účelnosť vynaložených trov a vyúčtovania trov obhajoby žalovaný nerozporoval. Súd pri posudzovaní, či úkony, ktoré boli v trestnom konaní vykonané, boli účelné, odôvodnené a preukázané, zistil, že jednotlivé úkony právnej služby boli žalobcom vynaložené preukázateľne a účelne v priamej vecnej a časovej súvislosti s poskytovaním právnych služieb obhajcom v trestnom konaní.

42. Súd mal preukázanú príčinnú súvislosť medzi vznikom škody na strane žalobcu, spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia a vedením trestného stíhania voči nemu. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/32/2007: „Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach.“ Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že ku škode v majetkovej sfére žalobcu, ku ktorej došlo vynaložením nákladov na trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, by nedošlo, nebyť vedenia trestného stíhania voči nemu.

43. Žalovaný namietal oprávnenosť žalobného nároku v časti trov právneho zastúpenia vo výške 580 €, ktoré žalobca vynaložil v konaní pred súdom a ktoré podľa jeho tvrdenia vznikli spoluzavinením iného subjektu, konkrétne spoluzavinením vecne a miestne príslušným súdom na prejednanie podanej obžaloby. K uvedenej obrane súd uvádza, že zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, bez ohľadu na zavinenie. Zodpovednostným subjektom zo zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je štát, bez ohľadu na orgán, ktorý koná v jeho mene. Neexistujú viaceré zodpovednostné subjekty zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, medzi ktoré by bolo možné nárok na náhradu škody „rozdeliť“, nakoľko jediným zodpovednostným subjektom je štát. Zákonné ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov jednoznačne vymedzuje, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. Zákonná úprava neupravuje rozdielne orgány oprávnené konať v mene štátu vo veciach náhrady škody v závislosti od toho, v ktorom štádiu trestného konania (prípravné konanie, konanie pred súdom) boli jednotlivé úkony právnej služby vykonané.

44. V prejednávanej veci mal súd preukázané všetky vyššie citované hmotnoprávne podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, t. j. mal preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia, za ktoré sa v tomto prípade považuje uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, proti ktorému žalobca podal sťažnosť, ktorá bola prokuratorkou zamietnutá, v spojení s podanou obžalobou, to, že bol žalobca spod obžaloby oslobodený má v zmysle vyššie citovanej judikatúry rovnaký význam, ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Taktiež mal preukázaný vznik škody vo výške 1.643,24 €, ako aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný v lehote 6 mesiacov od prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nárok žalobcu neuspokojil. Z uvedených dôvodov súd žalobcovi priznal nárok na náhradu škody vo výške 1643,24 € a zaviazal žalovaného tento mu zaplatiť v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

45. Žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, preto vznikol žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania. Súd priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne, ktorých výška zodpovedá úrokom z omeškania podľa vyššie citovaných občianskoprávných predpisov, z priznanej sumy 1.643,24 €, od 13. 3. 2019 do zaplatenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca žiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 20. 12. 2018. Taktiež nebolo sporné, že žalovaný listom zo dňa 6. 3. 2019 oznámil žalobcovi, že jeho uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúci v trovách konania neuspokojí. V zmysle zákonného ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku. Lehota omeškania v tomto prípade začala plynúť dňom oznámenia, t. j. dňom 6. 3. 2019, keďže nebol v konaní žiadnym listinným dôkazom preukázané doručenie uvedeného oznámenia, a teda nebol preukázaný iný deň začatia plynutia premlčacej doby. Žalobca si nárok na úroky z omeškania uplatnil dňom 13. 3. 2019, preto súd úroky z omeškania priznal od tohto dátumu, nakoľko nemohol ísť nad rámec žalobného návrhu

46. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

48. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

49. O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Žalobca mal v spore plný úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Liptovský Mikuláš na Krajský súd v Žiline písomne v troch vyhotoveniach. (§ 357 písm. a/ Civilného sporového poriadku).

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 Civilného sporového poriadku:

(1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.